

MIRJANA ĐURĐEVIĆ

LEŠ U FUNDUSU

■ Laguna ■

U ovom romanu nepostojeća lica igraju u događajima koji se nikada nisu desili. Svaka eventualno uočena sličnost s prepoznatljivim licima rezultat je teške pozorišne šminke.

Copyright © 2012, Mirjana Đurđević
Copyright © 2012 ovog izdanja, LAGUNA

BIBLIOTEKA
MERIDIJAN

Knjiga 36

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

LEŠ U FUNDUSU

1.

LUCKY CHARM

„Samo mi reci zašto baš ja? Obaška sam načitana?“ Hari, vlasnica privatne detektivske agencije *Lucky Charm*, niti može niti hoće da prikrije mrzovolju u glasu.

„Ne, nego zato što si žensko. Teta Olga je tražila isključivo žensko.“ Njen jedini zaposleni, Laza, odmilja Laki, navikao je na ovakva natezanja.

„Šta je, lezbejka? Postali smo eskort servis, podvođenje piletine, na kontrakt?“

„A ti si, kao, piletina?“

„Jok, tetka sam. Ozbiljno, Laki, tebi je ta rediteljka tetka ili šta? Imaš tetku lezbejku?“

„Daj, bre, krajnje regularan posao. Nije nikakva tetka, vršnjakinje ste“, odmeri je u mislima od čupave glave do vrhova kaubojskih čizama, koje, verovatno po običaju, sve s nogama, drži na stolu, „hm, manje-više. I nije nikakva lezbejka, samo joj je pun kurac muškaraca, njene reči, tvoj rečnik. Do *Lucky Charma* je došla preko jednog rođaka, našeg bivšeg kolege, mislim da ga ne znaš.“

„Što onda njega nije uzela za savetnika ako nam je već bivši kolega?“, gundđa Hari u slušalicu, nagnula se i češe palac u karo-čarapi. Laza je dobro zamislio noge na stolu, ali je s čizmama malo preterao.

„On je sad u drugom biznisu, nije u struci, radi spoljnu trgovinu.“

„A mi smo, kao, u struci!? Jebo te *Lucky Charm*, i mene s tobom kad pristadoh da to registruješ na mene i s tako idiotskim imenom. Zato nam se samo bolidi i javljaju!“

„Nije moglo na moje ime, ja sam penzioner, pod a! A pod b, ja sam lepo hteo da otvorimo advokatsku kancelariju, ti nisi htela. Koliko, bre, puta da vodimo isti razgovor?“

„Koliko treba. Batali me tek s tom advokaturom, čoveče, ja sam taj pravosudni ispit položila pre više od deset godina, za zlu ne trebalo...“

„I zlu je zatrebalo!“

„Ama ne zanima me to! Ni pod razno. Ja krivičar? Ti moj istražitelj? Žibe be, Laki.“

„Pobegao sam. U struku. I sad ti opet nešto ne odgovara.“

„Jok, super je! Vlasnica detektivske agencije *Lucky Charm* deset dana traži izgublenu mačku. U struci!“

„Mačku koja je nasledila kuću na Crvenom krstu od tri četvrt miliona evrića, zaboravljaš...“

I opet počеше da se svađaju oko poslednjeg slučaja, blago *Telekomu*:

Neki deda je kućerinu na Krstu ostavio svom mačoru Begemotu. Ne baš, ostavio ju je bratiću, ali pod uslovom da za života brine o Begemotu, o čemu se ima starati ugledna beogradska advokatska kancelarija *Ovaj-i-sin-i-njegov-sin*. Pa onda dve strane u testamentu posvećene tekućem održavanju mačora.

Deda je, na nevolju, kašiku upustio u februaru, a trogodišnji nekastrirani Begemot – kome su ranije mačke dovođene na izvolte, u veliki salon, onaj što se, osim za njegove orgije, koristio još jedino za Sv. Jovana – iskoristio je gužvu oko sahrane da zбриše napolje u švaleraciju. Naslednici stoga nisu mogli da preuzmu imovinu, jer nije bilo mačka. Bratić je pokušao da podmiti advokata i nagovori ga da poture bilo kakvog crnog mačora prigodne kilaže. Advokat je odbio, navodno jer je jedan od uslova bio i redovan veterinarski pregled na privatnoj klinici *Happy Cat*, gde je Begemot imao ne samo debeli karton već i snimak zuba, radi eventualne identifikacije, pa bi prevara bila lako otkrivena.

Zapravo, u slučaju da se Begemotu nešto desi, nasledstvo je odlazilo zoološkom vrtu, trenutno duboko u procesu privatizacije, što je advokatu davalo neuporedivo veće mogućnosti da mulja – među nama rečeno, ugled gorepomenute, namerno neimenovane advokatske kancelarije pri svakom prelasku s oca na sina redovno je spadao s konja na magarca, a ova ostavinska rasprava zapala je praunuku, srećnom i spretnom dobitniku diplome kragujevačkog Pravnog fakulteta (o pravosudnom ispitu nećemo bez dokaza). Po gradu se pričalo da bi kao proviziju, ukoliko kuću na Krstu utera novom zoo-gazdi, od njega dobio kontrolni paket akcija majmunare, a da mu se kao bonus smeši i terarijum za pitone. Kupac zoološkog vrta, trgovac oružjem i medijski magnat iz Bosne, tvrdili su maliciozni, jedino nije hteo da dâ kavez s tigrovima – emotivne veze – sve bi drugo menjao s advokatom za takvu lokaciju kao što je Crveni krst.

Već duboko zaglavljani u pravnu regulativu na temu „koliko dugo jedna mačka treba da odsustvuje od kuće ne bi li se smatrala nestalom, a koliko dugo ne bi li se smatrala mrtvom“, naslednik i advokat su se obratili agenciji *Lucky Charm*. Advokat je potragu za mačorom smatrao dobrim fazonom, tekućim zamlaćivanjem koje mu ide naruku, taman dok se ona privatizacija ne privede kraju. Za naslednika je Laza bio poslednja slamka za koju može da se uhvati kako bi sačuvao deda-stričevu kuću.

Laki je samo još jednom prokleo svoju sudbinu bivšeg načelnika Odeljenja za krvne i seksualne delikte MUP-a Srbije – a posle najnovijih izbora četrdesetpetogodišnjeg penzionera istog tog MUP-a – i oca dvoje maloletne dece, i prihvatio slučaj, oberučke. Za Hari, slučaj je bio unapred rešen. Advokat je skantao mačku i naslednik može da ga duva. Sad će da krene advokatsko trange-frange sa zoološkim vrtom, tj. trgovcem oružjem. Nije htela ništa da ima s tim glupostima.

I nije baš bilo oberučke, više obenoške. Laki je, siroma, za deset evra na sat dve nedelje špartao po Crvenom krstu i okolini; jednom su na njega pucali iz vazdušne puške jer su mislili da krade drva iz šupe, triput su zvali policiju jer se oko školske kuhinje šeta pedofilčina, navukao je upalu sinusa, već su i rođena deca krenula da se sprdaju sa njim, o ženi i da ne govorimo, kad ga je, 8. marta tačno u podne, ujelo kuće. Doga! I tu bi verovatno bio kraj ove nevesele priče da, nakon što se probudio iz nesvesti – u koju je pao kada mu je medicinska sestra u Domu zdravlja Vračar nesmotreno pokazala iglu i špic s antitetanusom koji je morao da primi – Laza nije ustvrdio kako je doga njega

zapravo napala jer je bila besna što ne može da se dočepa ofucanog crnog mačora, koji se bio popeo na vrh drveta u dvorištu Vodovoda. Eto, bio je na samom cilju i sad...

Hari nije znala koga joj je više žao: Laze, koji leži na levom boku jer na desnom debelom mesu ima četiri kopče; nesuđenog Begemotovog staratelja, koji ne može da poveruje kako na njegove oči dedovina odlazi u ruke trgovca oružjem; ili samog mačora. Ako je to uopšte bio Begemot. Jedan crni mačor, nov u dvorištu Vodovoda, tvrdio je čuvar, slabo se snalazi s kontejnerima. Oteraju ga najobičnije trudne mačke. Pardon, smacne, ispravlja ga Hari, svašta ta zna. On je pokušao nekoliko puta da ga nahrani separatno, ali nije išlo... A nema ni čime, i on jede suv lebac i jogurt.

„Je l vaš?“, pitao je čuvar.

„Ujnin“, laže Hari i razmišlja da li je Laza bio veći kreten što nikog ništa nije pitao, nego se samo manijačio po februarskoj lapavici, ili je veći kreten ona što se javno deklarise kao lovac na mačke.

Hari je, međutim, detektivka s internacionalnim iskustvom. Dosetila se hranilica za mačke, koje je u velikom severnoameričkom gradu, u kome je nekada živela, *downtown*, postavilo neko tamošnje društvo za zaštitu životinja. Stubići, na kojima je s jedne strane posuda s mačjim krekerima, a s druge posuda s vodom. OK, nije imala baš takvu infrastrukturu, ali se dogovorila s čika Perom – tako se zvao taj čuvar Vodovoda, zapravo vodovodskog rezervoara ispod *Beogradskog dramskog pozorišta* – da po velikom dvorištu postavi hranilice za mačke. Skromno, na novine, istresala je gomilice mačjih krekeri, zavlačila se u

ćika Perinu čuvarsku kućicu i čekala, opijena isparenjima kuvane rakije. Čika Pera je možda bio na lebu što se tiče klope, ali je džezva s kuvanom rakijom redovno veselo smrduckala na peći.

Supposed to be Begemota primetila je već trećeg dana, ali Crveni krst je tradicionalno kučkarski kraj i sve mačke bi se razbežale kako Hari pomoli nos iz kućice, ni „mac!“ nije stizala da kaže. Na kraju joj je Begemot došao sam. Desetog dana, dok je menjala vlažne novine na koje je ostavljala hranu, morala je da koristi novine, tako je imala bolji pregled situacije, belele su se izdaleka, a svaki čas počinje susnežica...

„Mjauuuuu!“, ogłosi se nešto crno i poče da joj se trlja o nogavicu farmerki.

Lagano se sagnula i češnula ga iza uveta, opet internacionalno iskustvo, setila se matorog Pantelije, tamo, *overseas*, bože, da li je još živ? Begemot je bio mačor u najboljim godinama, a skitnje mu je očigledno već bilo preko njuške, te je na prvi znak pažnje lako đipio Harijeti u naručje. Gde je ostao sve vreme, i u taksiju do njene kuće, i posle, na klinici *Happy Cat*, gde je pozitivno identifikovan pomoću onog *dental recorda* – jadničak, izgubio je preko tri kile, od uobičajenih devet, i parčence uveta u poslednjoj avanturi, pa se dotični snimak zuba pokazao vrlo koristan. Begemot se, naime, od svih mačaka na Crvenom krstu zaljubio u Hari, bivšu višu inspektorku MUP-a Srbije, bivšu šefovicu obezbeđenja ogromne robne kuće SEARS, u Americi, bivšu Bandinu ljubavnicu, bivšu Docinu ženu, bivšu... A sadašnju *srećnu* vlasnicu detektivske agencije *Lucky Charm*. I privatnu nastavnicu engleskog za razmažene klince, jer od ovog biznisa, koji je genijalno

smislio njen ortak Laza, pošto su ga šutnuli u penziju u cvetu mladosti, naravno nije moglo da se živi.

Ali tu nije bio kraj priče. Oduševljeni naslednici, koji su se već bili oprostili od kuće, zaboravili su da su isprva Begemota hteli da zamene bilo kojim crnim mačorom i najednom su ozbiljno shvatili svoje obaveze prema njemu. U koje je, prema njihovom shvatanju, sada spadala i njegova ljubav prema Hari. Pa su je uredno pozivali u goste, svake nedelje, a jednom, kada je bila bolesna, čak su doveli i Begemota da je poseti. Nije da Hari njega nije gotivila, naprotiv, ali kad god počne ozbiljno da mota svoj životni film, od '97, kada je dala otkaz u policiji, do danas, zaključiti da suludiji nema kraja. I onda počne da se svađa s Lazom.

Imaju dovoljno vremena za svađu jer evo, već osam meseci, otkako se Begemot srećno vratio kući, nisu imali ni jedan jedini slučaj. Ukoliko se u slučajeve ne ubrajaju četiri popravna iz engleskog u višim razredima osnovne škole, koje je Hari uspešno rešila još letos. Sad klincima održava dvojke, a našlo se i mnoštvo novih pacijenata kad se raščulo da jedna prava detektivka drži časove, a pritom ne vezuje đake liscama za radijator, iako bi ponekad trebalo. Laza povremeno glumi „fizičko obezbeđenje“ na sat, češće sedi depresivan u njihovoj kancelariji, smeštenoj u soba-kujna dvorišnoj zgradi porodične kuće njegove tašte, u Petrogradskoj, nekad Lenjingradskoj. Spao je na ženine jaslje, svoju i taštinu penziju, obe mu već mesecima ždroncaju kako bi trebalo da isprazni tu takozvanu kancelariju, pa da to lepo izdaju... Nije mu lako. Uopšte mu nije lako, a sad je još Hari našla da odbija posao.

* * *

„E, stvarno mi nisi jasna! Šta te zaboje da za tri soma smrdiš mesec dana po par sati dnevno u pozorištu? Ja bi sutra...“

„Samo da si žensko? Čekaj, bre, čega tri soma?“

„Tri soma evra, sestro, evra!“

„Molim?“ Hari se uspravi u fotelji i spusti noge na tepih, treba joj čvrst oslonac za ovo što čuje.

„Jesam ti rekao da je super šljaka!“

„Ama ko će da nam dâ tri soma za to? Nešto si prečuo, Laki, verovatno za te pare treba nekog i da ubijemo.“

„Ne, bre! Samo treba da sediš na probama i sarađuješ s Olgom, triler je najzajebanija forma za scenu, to još niko nije uspeo da postavi...“

„Izvini, a otkud ti znaš da je triler najzajebanija forma za pozorište? Kad si ti uopšte bio u pozorištu, keve ti?“

„Bio sam danas. I rekla mi teta Olga. E, nemoj slučajno da si se zeznula da joj kažeš teta Olga, samo Olga, da ti ne bi otkinula glavu.“

„A što tebi nije glavu otkinula? Ili možda jeste, s obzirom na to da zvučiš ko muva bez glave.“

„Ma zezam se s tobom, gde njoj da kažem? Nego je neka klinka, glumica, danas tako nazvala, pa mi bilo smešno kako je Olga pogledala. E, da, i nemoj slučajno da joj kažeš draga.“

„Kad sam se ja ikome obratila s draga ili dragi?“

„Nikad nikom, baksuzu, a posebno nemoj Olgi.“

„Ipak je lezbos, opasno je?“

„Ne zbog toga, nego se preziva Mašina, zove se Olga Mašina, i odlepi kad joj neko kaže draga.“

„Imaš još neki tako praktičan psihijatrijski savet?“

„Nemam, to je sve. Dakle, sediš tamo i radiš s njom, savetuješ je. Izaći će ti i ime na plakatu.“

„Toga sam se i plašila! Ozbiljno, Lazo, to su neka mutna posla. Ko je blesav da nam dâ tri somića za tako nešto, ponovo te pitam? Je l čitaš ti novine, glumci štrajkuju, nemaju leba da jedu...“

„Možda je trebalo da joj kažem da je mnogo? Izvinite, al mi koštamo dvajes evrića dvočas? Što je oko šesto evrića ukupno, za mesec dana, ako ne držite baš maratonske probe. A savetujemo na engleskom, isključivo.“

„Ama...“

„Nema ama, nego ideš po podne i razgovaraš s njom. I pristaješ! Treba nam lova, Hari.“

„A ti radiš sve što mi se od tog sranja ne bude dopalo, iz senke? Važi? Ono, analitički rad, ako treba, čitaš Šerloka Holmsa i tako to, i prepričavaš mi. I delimo lovu.“

„Biću senka tvoje senke, sve što oćeš!“

„Alo, zaneo si se, Laki, ne drami, nismo još u pozorištu. OK, otići ću da vidim o čemu se radi. *Over.*“

Hari prekida vezu i razmišlja kako je život čudo. Nekada je bila Lazin šef, pre nego što je otišla iz policije. Laki je, dok se ona smucala po belom svetu, dogurao do načelnika za krv i seks MUP-a Srbije. Tu ga je zatekla, pre godinu i kusur, kad se vratila iz Amerike. On je bio veliko mudo, čak se i prema njoj ponekad tako pomalo ponašao, a ona povratnica bez ušteđevine i posla. Sređivao joj je da se vrati u policiju. I taman da joj sredi, kad središe oni nje-ga. Rešenje o penziji dobio je preko vikenda, jebiga, onog postizbornog. Da su ga bar čušnuli negde u arhivu, bilo gde da mastiljari do sledećeg sjaši-da-uzjaši, ali, jok, ovi su ga počistili *for good*. Nije se usudio da se odrekne penzije

i otvori nešto na svoje ime. Tako su se Hari i on našli u ovom glupavom biznisu u koji je Laki uložio kancelariju i obavezu da vodi posao, a Hari pravo potpisa i dobru volju da ponovo rade zajedno. I opet mu sad ona dođe neki šef, više kao gazdarica, doduše samo na papiru, ali on to opet preozbiljno shvata, uh, stvarno mu nije lako, s decom, koja traže li traže, Ljiljom, koja je slabo podnela činjenicu da je sad udata za penzionera, taštom, koja je jedva dočekala da raspusti jezik. Ponekad je bolje biti bez kućeta i maćeta, pomisli Hari pa okrene jedan telefonski broj. Da vidi šta radi Begemot. Nije joj mjauknuo u slušalicu od prekjuče.

Pa onda ponovo okrene Lakija:

„Ej, a koje pozorište? Na Krstu? Samo tu sitnicu mi nisi rekao“, i već planira kako će posle sastanka s tom Olgom da navrati do Begemotovih. Malopre joj je zvučao... Zaželela ga se.

„Jok, brate, na Trgu.“

„*Narodno?* Idi! Žibegajbe!“

„Ne, *Mala komedija.*“

„Tetka ti postavlja triler u komediji? Humoristički triler?“

„Ko te pita za tri soma! Uostalom, imaju i balet i operu na repertoaru, to ti je sad sve multimedijalno. Stvarno si nekulturna.“

„Važi, važi! Nego...“, nego, Hari bi ipak nekako večeras da obiđe maćora. Što bi joj bilo neuporedivo zgodnije iz Petrogradske, koja je na pljuvomet do Krsta, nego s Trga. „A što ta tvoja rediteljka ne bi došla u kancelariju? Misliš li ti, Laki, uopšte o ugledu *Lucky Charma?* Pazi, primimo

klijentkinju u kancelariji, ko pravi detektivi, oklembesimo po pljugu, tvoja tašta opaše kecelju i donese nam čaja...“

„Ne bih ja mene zajebavao da sam na tvom mestu.“

„A što?“

„Nehumano je!“

„OK, tako kaži. Ne moramo pljuge, samo tašta s keceljom.“

„Duvaj! Uostalom predložio sam joj.“

„I?“

„Ne smem ni da ti kažem šta mi je rekla. Pogledala me je kao da sam ispričao glup vic i pitala me da li mi liči na takvu lujku koja bi se šetala po detektivskim agencijama. Ona je rediteljka u pozorištu, a ne klovn u cirkusu.“

„Još kad bih znala ko režira ovaj cirkus od mog života! Pa da ga bacim s trapeza, na glavu. Lavovima. Za početak ću tebe. Ajd nosi se, dakle, u četiri, biću tamo“, obeća i otpisa Begemota za večeras.